

Skriftligt besvarede spørgsmål.

Af *Svend Haugaard* (RV) til landbrugsministeren (15/3 77):

»Mener ministeren, at nytteværdien af den matrikulering af alle offentlige veje, der forventes at koste ca. 250 mill. kr. på landsbasis, står mål med omkostningerne?«

(Spm. nr. 44).

Begrundelse.

De nye krav om matrikulering af alle offentlige veje vil forårsage en meget betydelig udgift for kommunerne. Især vil udgiften blive tyngende for landkommuner med spredt bygelse og mange biveje med snørkler og sving, hvor det må forventes, at betonpæle eller metalrør til at vise skel skal stå særlig tæt.

Efter nogle landkommuners beregninger vil der blive tale om en samlet udgift på landsbasis på ca. 250 mill. kr.

Det må formodes, at kravet om matrikulering af vejene bl. a. skyldes eksempler på, at private, på grund af manglende gennemført udstykning af vejarealer, har måttet betale grundskatter af offentligt vejareal, hvilket naturligvis er urimeligt. Men de ret få eksempler, der har været tale om, bør kunne undgås i fremtiden på en enklere måde, end der nu lægges op til.

For at undgå den meget store udgift for kommunerne uden tilsvarende nytteværdi har jeg med mit spørgsmål villet henstille til ministeren, at den sunde fornuft får lov til at råde, og at der tages skridt til at få bestemmelserne ændret.

Landbrugsminister *Poul Dalsagers* svar (24/3 77):

Ved matrikuleringen blev de offentlige veje ikke udskilt fra de ejendomme, de førte over. Men efterhånden som behovet for en mere nøjagtig ejendomsregistrering er blevet større, og navnlig i forbindelse med samordningen af de matrikulære bestemmelser med tinglysningsloven af 1926, blev man klar over, at det var nødvendigt at udskille de offentlige veje. Arbejdet hermed var imidlertid så omfattende, at det måtte ske over en længere årrække.

I årene 1927-33 blev der udstedt en række bestemmelser fra indenrigsministeriet og landbrugsministeriet, der tog sigte på offentlige

vejes afmærkning, opmåling og udskillelse. Disse regler blev indarbejdet i landbrugsministeriets bekendtgørelse af 24. september 1949 om udførelse af udstykningsarbejder.

I loven om bestyrelsen af de offentlige veje af 1957 var der fastsat nærmere bestemmelser om vejbestyrelsernes pligt til at sørge for udskillelse af offentlige veje. I årenes løb er næsten alle ældre landeveje og en væsentlig del af de ældre offentlige biveje blevet udskilt. Men der er stadig store strækninger af kommuneveje, der ikke er udskilt, og hvis arealer derfor matrikulært henligger under private grundejeres ejendomme.

Udstykningsbekendtgørelsen fra 1949 er nu afløst af bekendtgørelse nr. 604 af 20. december 1976. I denne bekendtgørelses § 49 er bestemmelserne om udskillelse af offentlige veje blevet formuleret på samme måde som i §§ 88 og 89 i loven om offentlige veje, der har afløst vejbestyrelsesloven. Efter vejlovens bestemmelser skal vejmyndighederne sikre deres ejendomsret til nyerhvervede vejarealer ved at få dem udskilt i matriklen. Det påhviler endvidere vejmyndighederne at drage omsorg for, at hovedlandeveje, landeveje og kommuneveje udskilles som offentlige vejarealer, medmindre særlige forhold gør sig gældende.

Det er formodentlig den ændrede formulering af bekendtgørelsens bestemmelser, der har givet anledning til hr. *Svend Haugaards* spørgsmål. Der er imidlertid hverken i bekendtgørelsen eller i loven om offentlige veje noget krav om, at de ældre offentlige veje skal udskilles nu eller inden for en nærmere angivet tidsfrist. Det er den enkelte vejbestyrelse, der tager stilling til, i hvilken takt udskillelsen skal ske.

Det har formodentlig ikke været tanken at rejse tvivl om rigtigheden af vejlovens krav om, at nyerhvervede offentlige vejarealer skal udskilles i forbindelse med vejanlægget, og at ældre offentlige vejarealer efterhånden skal udskilles i matriklen. Det er nemlig af væsentlig betydning for det offentlige at sikre, at vejarealerne udskilles i matriklen. Før vejbestyrelsesloven fra 1957 var det et tvivlsomt spørgsmål, om der kunne vindes hævde over de offentlige vejes arealer. En ret for de tilstødende lodsejere til ved hævdsrhvervelse at inddrage de offentlige vejes arealer under deres ejendomme ville være i modstrid med samfundets interesser, og den ville medføre, at